

[Schlüter.]

Men der er også andre betænkeligheder. Der er f.eks. den, at hvis man gennemfører regeringsforslagene, så tror vi, at store grupper af samfundsborgere let bliver sorteper. Det gælder f.eks. funktionærgrupperne, det gælder til en vis grad tjenestemandsgupperne, og det gælder de mindre næringsdrivende, som ikke har ansat folk eller kun en enkelt eller to. I 1973 har vi set en lønudvikling inden for LO-området på omkring 25 pct. Men går vi til funktionærgruppen, var lønstigningerne kun på knap det halve. Her er altså tale om en gruppe i det danske samfund, som i forvejen har et efterslæb, en stor gruppe, og som yderligere bliver relativt svagere stillet efter regeringsforslaget.

Dertil kommer så, at det nok er nyttigt med den erkendelse, at dyrtidsreguleringsordningen ikke er den store skyldige, når vi taler om den samlede lønudvikling. Lønglidningen har i mange år betydet meget mere, og jeg tør ikke se væk fra, at selv om vi gennemfører regeringsforslaget, får vi alligevel en kraftig lønglidning, måske stærkere med regeringsforslaget end uden regeringsforslaget.

Disse ting nævner jeg ikke for at tage afstand fra regeringsforslaget, for vi vil ikke tage afstand fra regeringsforslaget bindende og endeligt, før folketinget måtte være nået frem til en ordning, som er bedre og mere effektiv. Men vi ser altså det hele i det perspektiv, at vi kan vente, hvis vi ikke griber ind, pengeindkomststigninger i størrelsen mindst 20 pct. i det nærmeste år. Over for dette vil regeringsforslaget formentlig ikke give en kraftigere afdæmpning end knap 5 pct. Når man så dertil tager virkningen af de 1.000 kr.s kontanttilskud, bliver nettovirkningen reduceret til måske knap 3 pct. over for de 20, og så er det vist realistisk at bedømme det sådan, at virkningen er meget lille.

Regeringens politik skulle gerne nå sit mål, og det vil vi hjælpe til med. Det mål må være både at undgå den for store ledighed og at undgå det for store betalingsbalanceunderskud.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning om det bidrag til det arbejde, vi nu skal i gang med, som er kommet fra hr. Hilmar Baunsgaards side. Jeg kan se én fordel ved hr. Hilmar Baunsgaards tanke, og den be-

står i, at efter hr. Hilmar Baunsgaards skitse er der næppe tale om et så eklatant brud på gældende overenskomster som efter regeringsoplægget. Så kan jeg se en skavank sammenlignet med regeringsforslaget, nemlig den åbenbare, at regeringsforslaget nok har dobbelt så stor virkning, når det gælder at dæmpe omkostningsstigningerne. Disse ting må vi veje op mod hinanden.

Vi vil meget gerne have belyst nærmere hr. Hilmar Baunsgaards forslag, når vi nu tager fat i udvalget, de virkninger, det har, den administration, forslaget gennemførelse foranlediger. Vi vil gerne have et notat fra forslagsstillerne, og vi vil selvfølgelig også gerne bede om beregninger fra regeringens side på et sådant notat.

Når jeg så skal prøve at stille nogle skitse-tanker op for en politik, som kan nå videre, end regeringens formentlig rækker, så siger jeg på min gruppes vegne, at vi må og skal nu have etableret en virkelig effektiv helhedsløsning. Det må være en helhedsløsning, som sikrer os en koordination af på den ene side pris- og lønudviklingen ude i erhvervslivet og på den anden side den lovgivning, regeringen og folketinget har ansvaret for og kan gennemføre; det sidste går jo især på de offentlige udgifter og på skattetrykket.

I relation til skattetrykket og de offentlige udgifter står det i folketingets magt at gennemføre besparelser, som rækker videre end de forslag, vi hidtil har set. Det er besparelser, som skal give sig udslag både i mindre forbrug af penge og mindre forbrug af personale hos det offentlige. Jeg understreger især det sidste, for det spiller en rolle, hvis vi kan få etableret et omkostningsniveau, som gør det muligt for vore eksport-erhverv at søge ny arbejdskraft; så må vi også skaffe den, og det kan vi bl.a. gøre ved at dæmpe det offentlige brug af personale.

Vi mener, der er behov for, at vi omgænde får sat et indkomstpolitisk kontaktorgan i gang med et stykke arbejde. Et sådant kontaktorgan mener vi man skal give en ganske konkret opgave, nemlig den i løbet af få uger at fremkomme med en samlet politik, hvor man koordinerer både lovgivningsarbejdet og pris- og lønudviklingen. Vi kunne forestille os, at et sådant udvalg kom til at bestå af repræsentanter for regering og folketing, parterne på arbejdsmarkedet, Nationalbanken, fordi den har ansvaret for